

dagi suuremat posti; taskus ei olnud? Se tühi assi ei pane mind lohuma! Wandugo neimad sadada, korda mulle usinatust: ma sadan nende wanded tuulde. Saatsi tühid murred tuulde, armas lelle, poeg, neimad ei wõi mulle midagi teha. Astuge tuppa, leiba wõtma. Teile õnnelik püüdsin täna kaks nored meikad, mis teile wistiski maitsewad. Urge nimetage Ermelinala sest sõna, mispärast seie tullite; naisterahwas teeb parimust warblase. Omme lähhen teiega seltsis kuninga kotta."

Armabbe tõutas ello ja warra rõemoga sõbra luuastuseks anda; Reinowadder tänas lahke lubbamise eest, üteldes: "Kui nad mulle mahti annawad wabbandada, siis pettan libbeda telega kuninga ja teised issandad."

Tuppa astudes leidsid neimad magusa roa jubba laual. Nored meikad maitsefid iggaühhele mokka mōda. Sõma laual ütles Reinowadder mārale: "Wadake mino wisakaid poegi! Kõssel ja pissoke Rein sawad mõllemad ükskord meie suguwõssale auuks. Weiksed lelmid allawad jubba isse toitu püüdma ja tewad mulle iggapäaw rõemo; üks napsab kassa pöösele, teine tuikese ja pardi poea. — Meisus lusides õppetan neid, kuida lüttide, koerte ja limgude eest nahka peawad oidma; mõne nāddala pärast wōin neid üksi sagile lāklitada. Māngides saatsiwad lohhe teine teise kõrrisi kinni, ja on nõnda õppinud, et lohhe lūned turja peale ja ambad kõr-

risse allawad, sellepärast üksi loom nende kүүsis kawa ei sippelba."

Armabbe kostis: "Risuggused lapsed tewad wānemale rõemu ja meie suguwõssale auo."

Reinowadder pallus juttu lõppetada ja puhkama eita. Perrenaine olli põhku pōrrandale pannud, kuhhu peale kōit ühhestoos puhkama eitsid. Reinowadderi issanda pūssid sõelused pūuli, ei tulnud õ otsal uni tema silma. Enne koitu tõusis ta assemelt ja ütles filmi lakkudes naisele: Olge mureta, kallid ing! ma lähhen lellepoeaga kuninga kotta mõnda tühja asja selletama. Pange illusast majja ja lapsi tähele. Peaks kedagi mino järrele küssima, sellele andke lahkest lühhidelt wastust, pitsemat lorri ehk kõrwa soosimist ei olnud kuskil tarwis. Widdage wārrawad ja ussed lullus; tühid murred saatsi tuulde!

Ermelina wastas: "Armas mees! mis teid kuninga kotta sunnib minema? Wai kas unnuustasite wimast luggu, kus waewaga wõlast peasite?"

"Tühi tuul!" naeratas Reinowadder. "Kannepid on alles külwamata, kust mulle wõlla ohheliko tehakse. Ma ilmas juhtub mõnda: üks lautab sutāie ammašte wahbelt, teine leiab odetud kassust kōggemata kahju! Tühja asja tallitusele pean kuninga ette minema; waenlaste usk ei tohi minusse putuda. Nende rumalad nõuupidamisid lähwad tühja. Jumalaga, armole!" — Sedda üteldes astus ta māraga ussest wälja.